

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. B.**, zast. JUDr. Lukášem Frenclm, advokátem se sídlem Klimentská 36, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. S - JMK 25347/2014/OD/St, č. j. JMK 25347/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 4. 2015, č. j. 33 A 17/2014 - 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. S - JMK 25347/2014/OD/St, č. j. JMK 25347/2014. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Rosice, odboru dopravy, ze dne 3. 2. 2014, č. j. MR-S 311/14-ODO VAP/11, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o silničním provozu“).

[2] Přestupek stěžovatel spáchal tím, že dne 28. 12. 2013 ve 13.40 hod. jel na dálnici D1 na 168. kilometru se svým vozidlem tovární značky BMW rychlostí 178 km/h, čímž překročil povolenou rychlost o více než 30 km/h. Za tento přestupek byla stěžovateli uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozpětí dle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu (tj. 2 500 Kč) a bylo mu uloženo uhradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, uvedl, že skutkový stav správní orgány náležitě zjistily. Spáchání přestupku bylo doloženo úředním

záznamem o přestupku, návodem k obsluze silničního rychloměru, k němuž byl dodán ověřovací list, a videosekvencí měření rychlosti pořízené měřičem PolCam PC 2006. Rychlost stěžovatelova vozidla byla měřena z jedoucího policejního vozu. Měření bylo provedeno policisty, kteří byli seznámeni s návodem k obsluze měřícího zařízení, neboť šlo o policisty z dálničního oddělení, kteří takovou činnost běžně provádějí. O správnosti měření svědčí i pořízený videozáznam, z nějž je patrné, že policejní hlídka byla v nepřetržitém kontaktu s vozidlem stěžovatele. Krajský soud dospěl k závěru, že byla naplněna i materiální stránka přestupku, a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že rychlost jeho vozidla byla měřena zařízením PolCam PC 2006, které měří průměrnou rychlost měřícího (policejního) vozidla a neměří tedy přímo rychlost měřeného vozidla. Výsledkem měření je zjištění průměrné rychlosti policejního vozidla a je nutno zajistit exaktní a přesvědčivý přenos těchto informací na měřené vozidlo. Aby bylo měření validní, nesmí dojít po dobu měření ke zkrácení vzdálenosti mezi měřícím a měřeným vozidlem. Výsledek měření je použitelný jen tehdy, když je na konci měření vzdálenost mezi vozidly stejná nebo větší než při zahájení měření. Použité měřící zařízení nemá zabudováno žádné doplňkové zařízení, které by ověřovalo zachování uvedené podmínky. Ze spisového materiálu přitom nevyplývá, jestli byla tato podmínka splněna, či nikoli.

[5] Fyzikální veličiny, v tomto případě vzdálenost, se neměří „od oka“, ale pomocí homologovaných, certifikovaných a kalibrovaných měřících zařízení. Zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“), striktně vyžaduje, že pro účely měření fyzikálních veličin je možné použít pouze schválené a kalibrované zařízení. Stěžovatel se podivuje nad tím, jak nemůže být pochyb o řádném zjištění určité skutečnosti, když ji správní úřad „od oka“ prověřuje na nekvalitním a rozostřeném videozáznamu nebo je zjištěna na základě odhadu policisty. V tomto ohledu jsou zcela nepřesvědčivé závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 17. 12. 2013, č. j. 2 As 118/2012 - 40, jelikož jsou v rozporu se zákonem o metrologii.

[6] Dle stěžovatele musí sloužit pro zjištění, zda se vzdálenost mezi vozidly během měření nezmenšila, dva základní důkazní prostředky – výpověď policistů a znalecké stanovení odchylky měřícího zařízení. Posuzuje-li se vzdálenost mezi vozidly, je třeba užít kalibrované měřidlo a nelze se spokojit s odhadem policistů. Stěžovateli není zřejmé, „jakou odchylku má oko úředníka Městského úřadu Rosice“, či jakou odchylku má použitý monitor kvůli svému nízkému rozlišení, případně jakou odchylku má odhad policisty.

[7] Stěžovatel namítl, že skutkový stav nebyl zjištěn způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti, a že závěry správních orgánů a krajského soudu o řádném zjištění skutkového stavu jsou nepřezkoumatelné, resp. nesprávné. Stěžovatel má za to, že krajský soud se nezabýval podstatou vznesených žalobních námitek, ale pouze převzal argumentaci správních orgánů, aniž by se jakkoli argumentačně vypořádal se žalobou. Stěžovatel navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[8] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že k námitkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu se již vyslovil jednak ve vyjádření k žalobě a jednak v rozhodnutí o odvolání. Na stanovisku zde vyjádřeném nemá důvod nic měnit a navrhl kasační stížnost zamítnout.

pokračování

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] V nynější věci byla rychlost stěžovatelova vozidla měřena z jedoucího policejního vozidla. Stěžovatel namítl, že použité zařízení PolCam PC 2006 měří rychlost měřicího (tj. policejního) vozidla a že od takto zjištěné rychlosti policejního vozidla se odvozuje rychlost měřeného vozidla. Při tomto měření je dle stěžovatele nutno dodržet požadavek na to, aby vzdálenost měřicího a měřeného vozidla byla v okamžiku ukončení měření stejná nebo větší než na začátku měření. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento požadavek plně koresponduje s návodem k měřicímu zařízení, dle něhož se zařízením měří průměrná rychlost vozidla na měřeném úseku a dle něhož musí být měřené vozidlo na snímku pořízeném při ukončení měření ve stejné nebo větší vzdálenosti k měřicímu vozidlu než na snímku pořízeném při zahájení měření.

[11] Podstatou stěžovatelovy námítky je zpochybnění toho, že bylo řádně prokázáno, že vzdálenost mezi policejním vozidlem a měřeným vozidlem byla na konci měření stejná nebo větší než na počátku měření. S touto námitkou se zdejší soud neztotožnil.

[12] Stěžejním důkazem, který byl správním orgánem proveden na ústním jednání a který dokládá průběh měření, je videozáznam z kamery, jež tvoří součást měřicího zařízení. Naměřená průměrná rychlost dosáhla výše 184 km/h, což při zohlednění 3% odchylky činí nejméně 178 km/h. Ze záznamu je patrné, že měření trvalo 1,9 s. Po celou dobu měření má kamera stejné přiblížení obrazu (tzv. zoom) a až po ukončení měření je obraz přiblížen na zadní část měřeného vozidla. Dále je ze záznamu patrné, že po celou dobu měření kamera zabírala celou zadní část měřeného vozidla a část dálnice i s jejím okolím. Délka časového úseku měření společně s rozlišením záznamu a jeho celkovou kompozicí umožňují bezproblémové zhodnocení toho, zda se vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem měnila nebo zůstala stejná. Ze záznamu je patrné, že rychlost policejního vozidla je při měření o něco málo nižší než rychlost měřeného vozidla, což se na záznamu projevuje tím, že se po dobu 1,9sekundového časového úseku měřené vozidlo velmi pomalu vzdaluje.

[13] Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by pouze na základě videozáznamu bylo možno zhodnotit vzdálenost mezi vozidly s takovou přesností, aby to nenarušilo náležité zjištění skutkového stavu. Domnívá se, že k takovému posuzování vzdálenosti bylo možno použít pouze certifikované a kalibrované měřidlo a že je třeba znalecky určit jeho odchylku.

[14] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v nynější věci se měření rychlosti uskutečnilo za pomoci zařízení PolCam PC 2006, k němuž byl doložen ověřovací list ze dne 6. 12. 2013 potvrzující, že rychloměr lze používat k měření rychlosti, přičemž doba platnosti ověření byla stanovena do 5. 12. 2014 (k měření došlo dne 28. 12. 2013). Ke zjištění rychlosti 184 km/h (nejméně 178 km/h po zohlednění odchylky) tak bylo použito způsobilé měřidlo, což stěžovatel nezpochybňuje.

[15] Součástí požadavků na postup měření je i zachování stejné nebo větší vzdálenosti mezi vozidly. Pro tyto účely není třeba, aby byla tato vzdálenost v jakémkoli okamžiku měření vyjádřena ve fyzikálních jednotkách (tj. není třeba určit, že jde např. o 32 metrů apod.), ale je třeba pouze ověřit, že se tato vzdálenost mezi počátkem a koncem měření nezměnila. Právě s ohledem na skutečnost, že vzdálenost není třeba vyjadřovat ve fyzikálních jednotkách, jeví se jako přemrštěný stěžovatelův požadavek na nutnost k tomuto účelu užít jen certifikované pásmo se stanovenou odchylkou. To je ostatně při měření rychlosti z jedoucího policejního auta prakticky nerealizovatelné.

[16] K doložení toho, že vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem nebyla na počátku měření větší než na jeho konci, může sloužit jakýkoli důkazní prostředek, z něhož zjišťovaná skutečnost s požadovanou mírou průkaznosti vyplývá. Naplnění požadavku na dostatečnou mírou průkaznosti je nutno hodnotit v každém individuálním případě s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Co se týče nynější věci, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i správními orgány, že videozáznam z policejního měření v daném ohledu dostatečný byl. Jak již bylo uvedeno výše, rozlišení videozáznamu, jeho kompozice společně s délkou doby, po kterou se měřilo, a především jeho obsah, z něhož lze rozeznat, že měřené vozidlo se velmi pomalu vzdalovalo vozidlu měřícímu, svědčí o této skutečnosti.

[17] Vyhodnocení, zda se vozidlo přibližuje, vzdaluje či udržuje konstantní vzdálenost od vozidla, které jede před ním, patří k nezbytným dovednostem řidiče. Nejvyšší správní soud zastává názor, že pouhé posouzení, zda dochází ke změně vzdálenosti mezi vozidly, je kvalitativně odlišné od vyčíslení vzdálenosti ve fyzikálních jednotkách. Při posouzení, zda nedochází ke změně vzdálenosti, jde o zhodnocení průběhu dynamického děje, což je pro lidský zrak daleko přirozenější než vyčíslení vzdálenosti ve fyzikálních jednotkách, jehož podstatou je zjištění, kolikrát se jednotka vzdálenosti vejde do měřené vzdálenosti. Z tohoto důvodu nelze *a priori* vyloučit, že skutečnost, že vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem nebyla na počátku měření větší než na jeho konci, lze prokázat videozáznamem. Pro zodpovězení otázky, zda je videozáznam v daném ohledu dostatečně průkazný, je však vždy třeba pečlivě posoudit videozáznam i navazující okolnosti případu.

[18] V nynějším případě byl videozáznam k zodpovězení dané otázky dostatečný. Je samozřejmé, že zkoumání, zda se vozidla během měření nepřiblížila, má své vnitřní limity dané možnostmi lidských smyslů a též parametry záznamu. V nynější věci bylo ze záznamu patrné, že během měření se policejní vozidlo od měřeného vozidla velmi pomalu vzdalovalo, což skýtá jistotu, že požadavek na to, aby se vozidla nepřiblížovala, byl naplněn. Formálním znakem přestupku, za nějž byl stěžovatel sankcionován, bylo překročení povolené rychlosti mimo obec o více než 30 km/h. Maximální povolená rychlost byla na daném dálničním úseku mimo obec 130 km/h. Při zohlednění odchylky měřidla jel stěžovatel rychlostí nejméně 178 km/h, což je výrazně více než rychlost 160 km/h (daná součtem 130 km/h + 30 km/h), nešlo tedy o nijak hraniční případ. Za těchto okolností i naznačené vnitřní limity posouzení videozáznamu nijak neovlivnily náležité zjištění, že ke spáchání přestupku došlo.

[19] Nejvyšší správní soud i v jiných věcech, kde to umožnil charakter hodnocených důkazních prostředků s ohledem na okolnosti tehdejších případů, připustil, že videozáznam či svědecká výpověď policistů mohou prokázat skutečnost, že se vzdálenost mezi měřícím a měřeným vozidlem během měření nezměňovala (šlo o rozsudky ze dne 17. 12. 2013, č. j. 2 As 118/2012 - 40, a ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010 - 75, které jsou dostupné z www.nssoud.cz).

[20] Ke značně obecné stěžovatelově výhradě, že takový postup je v rozporu se zákonem o metrologii, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že rychlost vozidla byla zjištěna rychloměrem

pokračování

s platným ověřením. Samotné zachování podmínek pro spolehlivé zjištění rychlosti (tj. dodržení stejné, případně větší vzdálenosti vozidel mezi počátkem a koncem měření) není nezbytně nutné prokazovat pomocí jiného měřidla, v nynější věci k tomu s ohledem na okolnosti případu dostatečně posloužil i videozáznam.

[21] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Krajský soud hodnotil zjištěný skutkový stav a neopomenul ani otázku průkaznosti videozáznamu. Na újmu přezkoumatelnosti rozsudku nemůže být samotná skutečnost, že krajský soud se ztotožnil se správními orgány. Z napadeného rozsudku (jeho strany 12) je patrné, že správnost měření krajský soud považoval za prokázanou především videozáznamem z měření a že popis obsahu tohoto videozáznamu uvedený v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považuje za správný. V tomto správním rozhodnutí je obsažen podrobný popis obsahu záznamu a je zde též zdůrazněno, že ze záznamu je patrné, že v průběhu měření neudrží měřící vozidlo po celou dobu měření konstantní odstup, ale že dochází k postupnému oddálení obou vozidel.

[22] Byť rozsudek krajského soudu je v daném ohledu stručný, lze z něj seznat hodnocení, že rychlost byla naměřena způsobilým měřidlem, a splnění podmínky, ze které lze usuzovat, že rychlost měřícího vozidla nebyla vyšší než měřeného vozidla, bylo dostatečně prokázáno videozáznamem, jímž provedl důkaz již správní orgán.

V. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., který takový postup předpokládá.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2015

JUDr. Radan Malík
předseda senátu